

# อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

## หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

-----

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๙ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ  
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เป็นวันหยุดการทำงานภายนอก เป็นหลักการของ  
หมู่วมวลมนุษย์ มนุษย์เราหยุดทำงานวันเสาร์วันอาทิตย์ ปัจจุบันนี้มนุษย์เรา  
เอาหลักการวันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันหยุดการทำงานภายนอก อดีตที่ผ่านมา  
เอาวันพระ ๗ คำ ๘ คำ ๑๔ คำ ๑๕ คำเป็นวันหยุดทำงานภายนอก มาเน้นเรื่องจิต  
เรื่องใจ เพื่อให้ใจของเรามีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

ทุก ๆ ศาสนาใช้หลักการเดียวกันนี้ ศาสนาเป็นเพียงชื่อเฉย ๆ ศาสนาก็คือ  
ธรรมบุญ ธรรมบุญคือศาสนา

การที่เอาธรรมนำชีวิตที่ทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ ไม่สร้างทุกข์ให้กับตัวเอง  
ไม่สร้างทุกข์ให้กับคนอื่นเค้าเรียกว่าธรรมบุญ เป็นการพัฒนาวัตถุพัฒนาใจ  
ไปพร้อม ๆ กัน

วัตถุก็ได้แก่หลักเหตุหลักผลหลักวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้รับการอำนวยความสะดวก  
ความสะดวกในความเป็นอยู่ บริโภคใช้สอย มันเป็นการพัฒนาวัตถุพัฒนาใจ  
ไปพร้อม ๆ กัน

วัตถุนั้นก็ได้รับการอำนวยความสะดวกความสบายจนกว่าเราจะหมดอายุขัย หรือว่าเราจะตายไป ทางจิตใจของเราก็มีความสุขมีปัญญา เพื่อไม่หลงในสิ่งต่าง ๆ เพราะสิ่งต่าง ๆ นั้นเราต้องรู้เราต้องเข้าใจ มันเป็นเหตุเป็นปัจจัยของกรรมเก่า ในอดีตชาติที่ผ่านมา ที่เราแก่เราเจ็บเราตายเราพลัดพราก นี่มันคือผลของกรรม จากอดีตแล้ว

การประพาศิการปฏิบัติถึงมาเน้นที่ปัจจุบัน เพื่อไม่ให้กรรมเก่ามันทำงาน เพื่อให้กรรมเก่าหยุดทำงาน เพื่อมายกเลิกกิจการกิจกรรม หยุดสร้างกรรมสร้างเวร สร้างภัย หยุดสร้างภพสร้างชาติ เดียวมันจะไปของมันเรื่อย

ด้วยความรู้ความเข้าใจนี้เราถึงพากันมาหยุดกรรมเก่า กรรมใหม่เราก็รู้ว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันสัญญาไปมา ภาษาบาลีเค้าเรียกว่าอาคันตุกะสัญญาไปมา มันสัญญาไปมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ มันสัญญาไปมาทางธาตุทั้ง ๔ ทางขันธทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ นี้ เรารู้ว่ามันสัญญาไปมา เราทั้งหลายจะได้รู้ว่า โอ้...สิ่งทั้งหลายทั้งปวง มันสัญญาไปมา

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ดีใจเสียใจกับสิ่งที่สัญญาไปมา

เรารู้เราเข้าใจ เราจะได้หยุดสิ่งที่สัญญาไปมาด้วยความรู้ความเข้าใจ

ธรรมะที่เราจะหยุดนี้ ถ้ามันจะหยุดมันก็ต้องมีความรู้ มนุษย์เราถึงมีการเรียน การศึกษาทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์นะ

มนุษย์เรามีการเรียนการศึกษาทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์มันมารวมลงที่พุทธศาสตร์ เรื่องจิตเรื่องใจ ตัวผู้รู้ ตัวปัญญา ที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ รู้เรื่องกรรม รู้กฎแห่งกรรม รู้

ผลของกรรม เน้นที่ตัวเรา เราทั้งหลายจะได้มีปัญญา มีความสงบ เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม จะไม่ได้ไปตามผัสสะ ไม่ได้ตามอายตนะ เราต้องรู้เข้าใจ

เราจะไม่ได้วุ่นวาย เราจะได้ขัดข้อง เราจะได้ปลัดถิ่นหาภินิหารในแดนไกล หรือหาภินิหารในต่างแดน เราต้องรู้เข้าใจ ชีวิตของเราต้องเอาปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต ไม่เอาความหลงโง่งมงามนำชีวิต รู้ธรรมรู้สภาวะธรรม พวกเขามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราจับหลักจับประเด็นให้ได้ ให้ทุกคนมีความสุขกัน เราทั้งหลายจะได้เป็นมนุษย์ มนุษย์แปลว่าผู้เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต ปกครองคนอื่นเรียกว่า เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาความชอบความชัง ความดีใจเสียใจนำชีวิต

มนุษย์เราต้องมีความสุขมีปัญญา มีศีลปะชีวิต รู้ด้วยปัญญา ไม่ไปตามผัสสะ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม ถึงธาตุถึงขั้นถึงอายตนะของเรามันจะกอดัน เราก็ต้องรู้ว่าอันนี้ มันเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างก็ทำหน้าที่ของเค้า เป็นใหญ่ของเค้าเอง

ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดมันเป็นธรรมชาติ เป็นประภัสสร เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไปตรองธรรมชาติได้อย่างไร เราทั้งหลายจะได้รู้เข้าใจ จะได้สงบ จะได้มีปัญญา

ธาตุทั้ง ๔ ขั้นทั้ง ๕ อายตนะ ๑๒ มันกอดันเราทำให้เอาตัวรอดจากความไม่รอด

**เอาตัวรอดจากความไม่รอดเป็นอย่างไร...**

เค้าเรียกว่าเป็นคนเอาปัญญาหาเรื่องราวทำกับดักให้กับตัวเอง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้รู้เข้าใจ ท่านเปรียบอุปมาอุปไมย เหมือนบุรุษคนหนึ่งแบกไหน้ำผึ้งข้ามทะเลทราย ทะเลทรายก็รู้แล้วว่ามันแห้งแล้ง มันไม่มีอาหารไม่มีน้ำ มันไม่มีที่อยู่ที่อาศัย บุรุษผู้นั้นแบกไหน้ำผึ้งไป ความหิว ความกระวนกระวายมันกดดัน ทำให้ชายผู้แบกไหน้ำผึ้งไปอดใจไม่ได้ที่จะดื่มน้ำผึ้ง เพราะน้ำผึ้งมันหวาน มันอร่อย มันมีความสุข บริโภคเข้าไป มันหวาน มันอร่อย มันมีความสุขนะ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเมตตาบอกว่า น้ำผึ้งนะมันมียาพิษ ใครบริโภคดื่มเข้าไปแล้วมันตายทุกคน ต้องรู้เข้าใจ

### เราทั้งหลายเป็นคนดีก็ต้องมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาก็ต้องเป็นคนดี

การประพฤติกการปฏิบัติที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “ขณฺตี ปรมํ ตโป ตีติกฺขา” ขันติเป็นความอดกลั้น รู้จักเพราะอันนี้มันเป็นข้อสอบ มันสอบด้วยธรรมชาติเลย สอบด้วยความหิวกระหาย ความกระวนกระวาย ชักดิ้นชักงอเลย ข้อสอบนี้มันหนัก เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องสงบได้ด้วยความรู้ ความเข้าใจ ความอดทนนี้ถึงเป็นเบรกนะ เป็นความสงบหรือว่าเป็นความหยุด

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ต้องเห็นภัยในวิภวสงสาร เราต้องรู้เข้าใจ

สัมมาสมาธิถึงเป็นประธาน เป็นองค์ประธาน ประธานกับท่าน ๆ ๆ ก็อันเดียวกัน ท่านกับประธานนะ ที่สมัยใหม่เค้าเรียกว่าพวก ส.ส. ส.ว.หรือคณะรัฐมนตรีทั้งหลาย เรียกว่าท่าน คำว่าท่านก็เปรียบเสมือนแท่นศิลาอาสน์ ไม่หวั่นไหว ตั้งอยู่ในความ เป็นธรรมความยุติธรรม เค้าถึงเรียกว่าท่าน

ความหมายของท่านคือหมายถึงเสาเข็มที่เจาะลึกลงไป ไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรม ไม่หวั่นไหวต่อร้อนต่อหนาวต่อสุขต่อทุกข์ มีความสงบมีปัญญา มีความอดทนนะ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการเอาธรรมนำชีวิต อะไรก็ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน

เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านตรัสว่า อะไรก็ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน เราจะไปหวั่นไหวตามผัสสะตามอารมณ์ตามธาตุตามชั้นนั้นไม่ได้ เพราะเราต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เหมือนบุรุษผู้มีปัญญาแบกไหน้ำผึ้งข้ามทะเลทราย

ชีวิตของเรานี้ต้องรู้เข้าใจ เราต้องผ่านด่านให้ได้ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราจะต้องสงบ สงบคือสมณะ เราต้องมีเจตนา ตั้งใจตั้งใจ อะไรก็ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน เราต้องตั้งใจอย่างนี้ เราอย่าไปอ่อนแอ ใจอ่อนอ่อนแอตามสิ่งแวดล้อมตามธาตุตามชั้นไม่ได้ ต้องรู้เข้าใจทุกต้องพากันปฏิบัติอย่างนี้ เราจะได้เอาความดีกับปัญญาไปด้วยกัน

เรารู้จักอากันตุกะที่มันสัญญาจะไปมาจนลายหลายตาลายจิตลายใจ มันลายยิ่งกว่าตุ๊กแก พวกสักลายทั้งหลายนี้มันจะไปแข่งขันกับตุ๊กแกไม่ได้นะ เพราะว่าตุ๊กแกมันเป็นลายของธรรมชาติ ประชากรของโลกพากันไปสักลายแข่งกับตุ๊กแก ทั้งไทยทั้งฝรั่งทั้งจีนทุกประเทศพากันสักลายเอาตัวตนเป็นที่ตั้งก็ลายเหมือนตุ๊กแกนี้แหละพากันไปเจ็บตัวเปล่า ๆ หาเรื่องให้กับตัวเองเจ็บตัวเปล่า ๆ พวกสักลายทั้งหลายให้พากันเข้าใจนะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายให้ถือว่าให้เข้าใจว่านี่มันเป็นข้อสอบข้อตอบสำหรับมนุษย์เราผู้ที่ประเสริฐที่ รู้เข้าใจ เราเอาความดีกับปัญญามาประพฤติมาปฏิบัติ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ต้องเอาความดี ความดีก็คือธรรมบุญ ธรรมบุญ ความไม่ดีก็คือไม่เอาธรรมบุญไม่เอาธรรมบุญ เราต้องเอาความถูกต้อง นำชีวิต อย่าไปเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต ถึงทุกอย่างมันจะแซบจะล่ำจะนัวจะหอย อะไรก็ช่างหัวมัน เราต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบอย่างนี้

เราทำไปติดต่อกันต่อเนื่องเหมือนทอดน้ำไว้ โบราณเค้าเรียกว่าทอด พัฒนายิ่งใหญ่ ยิ่งขึ้นไปเค้าเรียกว่าเชือก ที่เค้าทำเชือก เชือกนั้นนะเค้าเอาฝู้นมาทำขึ้นเป็นเม็ด เป็นเม็ดดิน ดินเอามารวมกันมาอัดให้แน่นเป็นเชือกใหญ่ ทำอะไรติดต่อกัน เป็นปฏิบัติ ทำอะไรติดต่อกันเนื่องด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา มันจะไม่ไปตาม สิ่งแวดล้อม มันจะเป็นปัญญา ให้เข้าใจนะ ถ้าไม่เข้าใจมันจะไปตามผัสสะตาม สิ่งแวดล้อมตามอารมณ์ มันจะเป็นคนสับสนสับสนต่างศีลพร้อย มันก็พังทลาย เหมือนประเทศไทยนี้แหละ

เมืองไทยประเทศไทยมีตึก สตง.อยู่เมืองหลวงกรุงเทพมหานคร ตึกนั้นสูง ๓๐ กว่าชั้น พังทลายด้วยไม่ได้มาตรฐานไม่ได้ มอก. มันพังทลายทั้งที่ตึกอื่น ๆ มีหลายสิบตึกทั้งใหญ่ทั้งสูงกว่า ตึกต่าง ๆ เค้าก็ไม่พังทลาย เพราะมาตรฐาน มอก. เค้ามากกว่า

การทำเชือกทำฝายนั้นมันเป็นภายนอก แต่เชือกฝายของเรานั้นคือ อริยมรรค มีองค์แปด กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพใจของเรา

การประพฤติการปฏิบัติมันต้องติดต่อกัน เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์ อุดมธรรม

การทำอะไรติดต่อกันเนื่องกันใช้เวลาเป็นอาทิตย์ ๑ อาทิตย์ ๒ อาทิตย์ ๓ อาทิตย์ ผลวิจัยทางวิทยาศาสตร์มันจะเป็นชิฟเป็นเมมโมรี่ฝังในชั้นในสัญชาตญาณ มันถึงจะเป็นเรื่องเป็นราว ถึงจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยความรู้คู่การประพฤติการปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ ไก่มันฟักไข่ด้วยแม่ของไข่ มันใช้เวลา ๓ อาทิตย์มันถึงออกมาเป็นลูกไก่ สมัยใหม่เค้าฟักด้วยไฟฟ้าก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์เหมือนกัน เราทำอะไรก็ต้องติดต่อกันต่อเนื่องให้เป็นความดีเป็นปฏิบัติ ติดต่อกันเนื่อง ไม่ใช่ได้ข้างหน้าลืมห้างหลัง ได้ข้างหลังลืมห้างหน้า ไม่ไปไม่มา ย่ำต๊อกอยู่ที่เก่า ถอยไปหนึ่งก้าวกลับไปหนึ่งก้าว มันก็อยู่ที่เก่า สรุปแล้วมันเป็นคนไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา เป็นบุคคลไม่รู้ร้อยสิ่งไม่รู้ทุกสิ่ง ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์ ไม่รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ เป็นเหมือนบุรุษที่ไม่รู้เข้าใจ แบกไหน้ำผึ้งที่เอร็ดอร่อยแล้วบริโภคน้ำผึ้งแล้วก็ตาย นี่ก็เหมือนกัน

เรารู้จักว่าตาย ตายนี้ก็หมายถึงว่าผ่านไปนะ เพราะทุกอย่างมันเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ปัจจุบันมันคือปัจจุบัน ผ่านไปแล้วเค้าเรียกว่าตาย ตายเค้าเรียกว่าเกษียณเกษียณมันเอาคืนมาไม่ได้ ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษของเราตายไปแล้วเรียกว่าเกษียณแล้วเอากลับคืนมาไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ ว่าปัจจุบันให้มีความสุขให้มีสติให้มีสัมปชัญญะ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติเพราะอันนี้มันถูกต้องอย่าเอาตัวตนนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันชี้เกียจชีคร้าน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความชี้เกียจชีคร้านไม่ได้ละ อันนี้จะป็นวิภูฏสงสารเป็นตัวตนเป็นตน

เราทุกคนต้องขยัน ต้องเสียสละ เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ มีความสุขในการเอาธรรมนำชีวิต ข้อวัตรกิจวัตร

ทำอะไรในปัจจุบันให้มีความสุข เพราะอันนี้มันถูกต้อง มันถูกต้องเราก็มีความสุข  
เราก้าวไปด้วยปิติสุขเอ็กคตาด้วยความรู้ความเข้าใจอย่างนี้

เราทั้งหลายต้องเอาพระนิพานนำชีวิต เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต ไม่ใช่เอาความหลง  
นำชีวิต ความหลงมันคือภพคือชาติ คือความเกิดแก่เจ็บตายพลัดพรากให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะไม่หลงมกมาย หลงพลัดถิ่น หลงพลัดถิ่นทั้งคนแก่คนเฒ่าคนชรา  
ไปหากินต่างจังหวัด ไปหากินต่างประเทศอย่างนี้

เราต้องรู้เข้าใจว่า เราทั้งหลายอย่าไปถึงความสงบ อย่าไปถึงปัญญาสัมมาทิฐิ  
ถึงมันจะอร่อยหวานหอม เราต้องรู้ว่าอันนี้คือการเวียนว่ายตายเกิด เราต้องรู้  
วิภูฏสงสาร จบด้วยความรู้การประพาสการปฏิบัติที่ติดต่อกันต่อเนื่อง

เราคิดดูดี ๆ นะอย่างผู้มีปัญญาททั้งหลายนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย  
ประเทศที่พัฒนาไปไกลแล้ว อันนั้นมันไกลทางความหลงก็ว่าได้ หรือไกลไปทางวัตถุ  
ก็ได้ แต่ทางจิตทางใจนี้มันยังไม่ไกลนะ เราพัฒนาสองอย่างเอาทั้งวิทยาศาสตร์  
เอาทั้งใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงแก้ปัญหาได้

อย่างท่านพระอาจารย์สุเมโธ พระฝรั่ง เป็นประชากรของประเทศอเมริกา

คนอเมริกาเค้าพัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาวัตถุก้าวไปไกลกว่าเอเชียมาก ห่างกัน  
หลายสิบปีเลยทีเดียวนะ พัฒนาอย่างไร เป็นคนฉลาดมากเป็นคนเก่งมากมันก็ยังมี  
ความทุกข์อยู่นั่นแหละ เพราะทุกข์ไม่ได้อยู่ที่อื่น มันอยู่ที่เอาตัวเอาตนนำชีวิต  
ไม่ได้เอาธรรมนำชีวิต นักวิทยาศาสตร์ไปไม่ได้ ท่านก็ไปที่ประเทศอินเดีย ประเทศ  
เนปาล ศรีลังกา แล้วก็วกมาที่ประเทศพม่า มาที่เมืองไทย มาทำไม ก็เพื่อแสวงหา  
ความสงบ หาที่สุดแห่งความดับทุกข์ เพราะทำอย่างไรมันก็แก้ปัญหาไม่ได้

มาศึกษาทางพระศาสนา มาบวชที่เมืองไทย บวชทางจังหวัดหนองคาย แล้วก็ถามคนในประเทศไทยว่า พระอาจารย์องค์ไหนเป็นผู้ฉลาด เป็นผู้มีปัญญา เป็นพระดี ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นสุปฏิปันโน

เค้าก็บอกว่าท่านพระอาจารย์ชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง อยู่ที่จังหวัดอุบลฯ อำเภวารินชำราบ ให้ไปหาท่าน

ท่านพระอาจารย์สุเมโธก็ไปหาท่านพระอาจารย์ชา ไปอยู่กับท่านพระอาจารย์ชา เป็นวัดป่า ป่าดงพงไพรเค้าเรียกว่าวัดหนองป่าพง ไปที่นั่นไฟฟ้าก็ไม่มี น้ำประปากก็ไม่มี ไม่มีอะไรอำนวยความสะดวก มีแต่ความสงบมีแต่ป่า

เมื่อนักวิทยาศาสตร์ หรือว่าคนมีปัญญาเอาความสุขความดับทุกข์จากความหลง หรือว่าเอาความสุขจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบาย ก็ยิ่งทุกข์มากกว่าเก่า ทุกข์กว่าอยู่ในเมืองที่เจริญ เดินไปเดินมานั่งนอนอะไรก็มีแต่ทุกข์

ท่านพระอาจารย์ชานะ ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต ท่านทำตามหลวงปู่มั่นทุกอย่างทุกประการ เอาธรรมเอาธรรมนุญนำชีวิต ท่านรู้ท่านเข้าใจ เรื่องวิทยาศาสตร์เรื่องจิตใจ ว่ามนุษย์เราต้องพัฒนาวิทยาศาสตร์พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ท่านก็รู้แล้วว่าคนทางยุโรปคนทางโน้นมีปัญญามากแต่ไปไม่ได้ ต้องเอาใจไปพร้อม ๆ กัน

ท่านดูเห็นอาการกิรียามารยาทก็รู้แล้ว เพราะมีตาอยู่มันก็เห็น มีหูอยู่ก็ได้ยิน มีจมูกก็ได้กลิ่น มีกายมีสัมผัส มีใจมีความรู้สึกนึกคิดก็รู้นะ

ท่านถึงพูดถึงมาว่าพระสุเมโธ พระสุเมโธนะมีทุกข์หรือว่าวัดหนองป่าพง มีความทุกข์นะ

พระอาจารย์สุเมโธได้สติ ได้ปัญญาว่า โอ้... เรามีความทุกข์นี้เพราะมีเรามีเขา เมื่อมีเรามีเขาเมื่อไหร่มันก็ไม่สงบ เพราะความสงบมันคือเราคือเขา ความไม่สงบมันคือความปรุ่งแต่งนี้เอง

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เราต้องรู้เข้าใจด้วยปัญญาว่าทุกอย่างมันคือเหตุคือปัจจัย ไม่ใช่เราไม่ใช่คนอื่น เรามาสงบระงับสังขารมันเป็นความทุกข์ดับนะ การมาสงบระงับสังขารเป็นความสุขอย่างยิ่ง

เราต้องรู้เข้าใจในเรื่องอริยสัจสี่ เราจะได้ไม่วิ่งตามสิ่งแวดล้อม นักวิทยาศาสตร์ก็ต้องพัฒนาวิทยาศาสตร์พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน เอาความสงบเอาปัญญามาเป็นหนึ่งเดียว

พระอาจารย์สุเมโธรู้เข้าใจ ปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันใช้เวลานานร่วม ๑๐ ปี ชีวิตของท่านพระอาจารย์สุเมโธเป็นชีวิตที่สงบเย็นเป็นพระนิพพาน เย็นออกมาจากจิตใจโน่น ออกมาจากพระนิพพานโน่น กายวาจาภิรียมารยาทใจมันเย็นเย็นด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยรู้วิภูฏสงสาร เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีการปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันนะ อะไรไปอะไรมาถือว่าเป็นข้อสอบข้อตอบ การประพฤติการปฏิบัติ เราต้องรู้เข้าใจอย่างนี้นะ

เดี๋ยวนี้นะ ท่านพระอาจารย์ชา ก็ส่งท่านพระอาจารย์สุเมโธไปเผยแผ่ทางยุโรปแล้ว ไปบอกประชาชนบอกมหาชนให้พากันพัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ทางวัตถุก็ให้ยิ่ง ๆ ทางจิตใจก็ยิ่ง ๆ ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน อย่างนี้ถึงจะแก้ปัญหาก็ได้ อย่างนี้ถึงเป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นการทำให้สุดของหมู่มวลมนุษย

มนุษย์เราต้องเอาความดีที่มีปัญญา จะได้เป็นผู้ปฏิบัติดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นผู้พัฒนาปัญญาให้ตั้งมั่นอยู่ในความดี จะได้เข้าถึงความสงบ

เราทั้งหลายจะไม่ได้เป็นคนพลัดถิ่นไปหากินกับความหลงหรือไปหากินในต่างแดน พวกเราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ปรับตัวเข้าหาความรู้คู่การประพฤติ การปฏิบัติ เอาความถูกต้องนำชีวิต เรียกว่าเอาพระรัตนตรัยนำชีวิต เอาหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ

ให้ไปพัฒนาที่เราที่ตัวเรา เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมั่นก็จะตกอยู่ในสัตยาตญาณ เกิดมาสิบกว่าปีมันก็ไปตามสัตยาตญาณ ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายุคนต่าง ๆ มันกดดันเราเหมือนบुरुขผู้แบกไหน้ำผึ้งข้ามทะเลทราย มันกดดันเรา มันทำให้เราอดไม่ได้ ทนไม่ได้ เห็นการทำบาปก็เพราะคิดว่าจะมีความจำเป็น เรียนหนังสือก็เพราะมีความเห็นว่ามันมีความจำเป็น ทำการทำงานก็มีความคิดเห็นว่ามันเพราะมีความจำเป็น

เราไม่รู้ไม่เข้าใจว่าอันนี้มันคือข้อสอบ เราตอบด้วยข้อสอบนั้นแหละ ตอบด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเรามีปิติความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ มันก็ต้องผ่านไปด้วยปิติสุข เอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะไม่ได้คิดเหมือนแต่เก่า เกิดมาอายุสิบกว่าปีก็อยากได้ผัวอยากได้เมียอยากมีครอบครัว

เราต้องรู้เข้าใจเหมือนครั้งพุทธกาล รู้เข้าใจในหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ผู้มีปัญญาทั้งหลายได้พากันออกบวชจนใจหายหมดนะ พวกคนรุ่นใหม่สมัยใหม่ เข้าใจในอริยสัจสี่ว่ามนุษย์เราต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต มีปิติมี

ความสุขมีเอกัคคตาในการดำเนินชีวิต เราจะมีความสุขไปทำไม ทำไมเราถึงจะไปมีลูกมีเมียมีเมีย เราต้องรู้ว่า เราต้องหยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ คำเรียกว่าหยุดด้วยพระธรรมพระวินัย

ความรู้ความเข้าใจมันเป็นการทำหมันเพื่อไม่ให้เกิดแก่เจ็บตายพลัดพราก พระธรรมพระวินัยเป็นเรื่องทำหมันนะ เพื่อไม่ให้เกิดคือทำหมัน ด้วยพระธรรมด้วยพระวินัยด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญาด้วยการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะทุกอย่างมันไม่จบ มันสัจจไปมาอย่างนี้

เราต้องรู้เข้าใจเราต้องจบด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยพระธรรมพระวินัย ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม มีแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ อันนี้เป็นหลักการที่เป็นเครื่องหยุดหรือว่าเป็นอุปกรณ์ทำหมัน

เราทั้งหลายนะต้องรู้เข้าใจ เราต้องพากันทำหมันตัวเองนะ

แพทย์ก็อยู่ที่เรานี้แหละ ผู้ถูกทำหมันก็ตัวเรา ต้องรู้เข้าใจพระธรรมพระวินัย คือหยุดการเวียนว่ายตายเกิด คือเป็นการทำหมันในการเวียนว่ายตายเกิด

ให้รู้เข้าใจว่าพระธรรมพระวินัยคืออุปกรณ์ คือบุคลากรที่ทำหมัน

ให้พวกเรารู้เข้าใจนะ หยุดความเกิดแก่เจ็บตายด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยพระธรรมพระวินัย

พระธรรมพระวินัยถึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญคุณอย่างมาก ๆ อย่างหาที่สุดหาประมาณไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ

พระธรรมพระวินัยเป็นสิ่งที่ขลังศักดิ์สิทธิ์ ขลังก็หมายถึงเป็นเส้นทาง  
 แห่งการเดินไป เดินไปทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพที่เป็นสัมมาทิฐิ  
 มั่นเป็นทาง ทางสายกลาง คือความสงบกับปัญญา วิปัสสนากับสมณะมันเป็นศีล  
 เป็นสมาธิปัญญา ต้องรู้เข้าใจ

ให้เรารู้เข้าใจเหมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง เข้าใจอย่างนี้เข้าใจง่าย ต้นไม้ต้นหนึ่งที่จะได้  
 อาหารมา มันไม่ใช่ได้มาจากทางรากอย่างเดียวนะ มันได้มาจากทางกิ่งทางก้านทางใบ  
 ทางสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล ทั้งแสงแดดอากาศออกซิเจน มันได้มาจากทุกทิศ  
 ทุกทาง

ธรรมะที่เราเข้าใจมันเป็นอริยมรรคทุกแง่ทุกมุมเลยมันได้มาจากทุกทิศทุกทาง  
 ไม่ใช่ได้มาจากสัมมาสมาธิอย่างเดียว

เราไปคิดดูดี ๆ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่า สมณะที่ ๑ ที่ ๒  
 ที่ ๓ ที่ ๔ นั้นอยู่ที่เราเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อให้ทุกอย่างนั้นมันเป็นศีล  
 เป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นความสงบเป็นปัญญาไปพร้อม ๆ กัน มันจะไม่ได้คิดเหมือน  
 พวกซีเปลือยทั้งหลาย นึกว่าการปล่อยวางคือปล่อยอะไรหมดเสื้อผ้าอาภรณ์  
 อะไรก็ไม่ใส่เหลือแต่ตัวล่อนจ้อน อย่างนี้ถือว่าไม่ใช่ปัญญา ถือว่าไม่มีปัญญา  
 อย่างนี้ มันเป็นการปล่อยปะละเลย ปล่อยวางความถูกต้อง เอาความหลงนำชีวิต  
 ไม่ใช่การปล่อยวาง ต้องรู้เข้าใจ เรามองในแง่มุมของสติปัญญา นางวิสาขา  
 มหาอุบาสิกา (ให้ผู้แสดงธรรมพูดเรื่องประวัติของนางวิสาขาเพื่อเราให้เกิดปัญญา)

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บำเพ็ญพุทธบารมีหลายล้านชาติหลาย  
อสงไขย ได้มาอุบัติในโลกนี้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี  
ไม่มากไม่น้อยเป็นทั้งทางวิทยาศาสตร์เป็นทั้งทางใจไปพร้อม ๆ กัน

เราคิดดูดี ๆ นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประสูติก็พระจันทร์วันเพ็ญ  
ตรัสรู้ก็พระจันทร์วันเพ็ญ แสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตรก็พระจันทร์วันเพ็ญ  
ตรัสบอกมหาชนว่าอีก ๓ เดือนข้างหน้าพระตถาคตเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน  
แล้วนะก็พระจันทร์วันเพ็ญเสด็จดับขันธปรินิพพานก็พระจันทร์วันเพ็ญนะ มันเป็น  
ความเต็ม ๆ ๆ มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นความพอดี

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญความเพียรทุกริกิริยามันไปไม่ได้  
เพราะไม่รู้เข้าใจในเรื่องปฏิสัมุปปาต ยังไม่เข้าใจในเรื่องกรรมเรื่องกฎแห่งกรรม  
เรื่องผลของกรรม

ท่านมาระลึกถึงพินถึงสายพิน สายพินที่เราใช้ทำดนตรี ทำก็ด้าอะไรสมัยใหม่  
ถ้าตึงเกินไปสายพินนั้นก็ขาด ถ้าหย่อนเกินไปสายพินมันก็ไม่ไพเราะ

ท่านมาระลึกถึงกระบวนการของปฏิสัมุปปาต ท่านถึงได้ทรงเสวยอาหารปกติ  
ทรงเสวยวันหนึ่งเพียงหนเดียวก็เพียงพอ พระองค์ถึงเอาหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม  
นี้มาประพฤติมาปฏิบัติ ท่านถึงได้รับการถวายข้าวมัทธูปายาสของนางสุชาดา

(ให้ผู้แสดงธรรมเล่าเรื่องของนางสุชาดาถวายข้าวมัทธูปายาส  
จนไปถึงพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และเสวยวิมุตติสุข จนกระทั่งพระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรด  
ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ และทรงแสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร)

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านแสดงธัมมจักรกัปปวัตตนสูตรทำให้ ๓ แดน  
โลกธาตุหวั่นไหวเลย ด้วยธัมมจักรกัปปวัตตนสูตร

เราทั้งหลายต้องก้าวไปด้วยธรรมด้วยธรรมบุญด้วยธัมมจักรกัปปวัตตนสูตรนี้  
ด้วยบริสุทธิ์คุณเป็นมรรคเป็นอริยมรรคที่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา  
เป็นปัญญาที่ประกอบด้วยความดี มันจะเป็นบารมีพร้อมทั้งส่งบุญกุศลให้คนอื่น  
หรือว่าส่งดีเอ็นเอให้คนอื่น เพื่อเป็นเนืองนาคบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

-----